

за да иде да отлупи тенжерата на огъня, дѣто се готвѣше гошавката; — Радо, Станке, нагласете пѣкоя та засрамете ергенетѣ, нашитѣ ергене не струватѣ за бжзевѣ гребенѣ — не пѣжтѣ...

Рада и Станка не чакахѣ да имѣ повторѣтѣ и подхванахѣ една пѣсенѣ, а по тѣхѣ — всичкитѣ пѣснопойки, които се раздѣлихѣ на два хора; единиятѣ испѣваше единѣ стихѣ, послѣ мѣкваше, а другиятѣ хорѣ го повтаряше. Първия хорѣ, въ който бѣхѣ първокласнитѣ пѣвици, пѣеше тенорѣ, втория държеше по-ниска нота.]

Ето пѣсенѣта:

Добро ле, два се млади, Добро ле, залибили,
 Добро ле, залибили, Добро ле, отъ мъинки.
 Добро ле, срѣщнали се, Добро ле, снощи вечерѣ,
 Добро ле, въ улицата, Добро ле, въ тъмнината,
 Добро ле, на сѣдѣли, Добро ле, хоратѣли...
 Добро ле, мѣсечинка, Добро ле, рога подала,
 Добро ле, звѣзди небе, Добро ле, обсипахѣ,
 Добро ле, а двѣ млади, Добро ле, още сѣдѣтѣ,
 Добро ле, още сѣдѣтѣ, Добро ле, разговарятѣ...
 Добро ле, водата ѣ, Добро ле, скрѣжѣ фанала,
 Добро ле, кобиличка ѣ, Добро ле, яворѣ стана,
 Добро ле, а двѣ млади, Добро ле, още сѣдѣтѣ.

Когато момитѣ искарахѣ пѣсенѣта раздадохѣ се похвали отъ ергенитѣ, които ѣ намѣрихѣ хубава и за това че всеѣки змаше възъ себе си тоя любовенѣ припѣвѣ. Иванѣ Боримечката хвърляше очи — да ѣ изѣде — на Стайка Чонина, която усърдно задиряше.

— Тая пѣсенѣ се пѣѣ на повторки, а се играѣ на повращулки! издърдора тоѣ грѣмогласно.

Всичкитѣ моми се изсмѣхѣ, като гледахѣ дяволски на Боримечката.

Той бѣше цѣла планина: растѣ голиатовѣ, сили херкулесови, лице кокалясто и грапаво, и глупавичко. При това, тоѣ бѣше и голѣмѣ пѣснопоецѣ, сирѣчь, имаше гласѣ съответственѣ на снагата си. Боримечката се порассърди.